

Arrest

nr. 247 568 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat V. HENRION en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op 26/05/1982 geboren in Duhok (Koerdische Autonome Regio) als soennitische moslim. Uw familie behoort tot de stam Duski, die origineel afkomstig is uit het dorp Banka, dat ten noorden van de stad Duhok ligt. U ging tot het derde middelbaar naar school en werkte daarna op verschillende plaatsen, o.a. als fotograaf en in kledingwinkels. Vanaf 2016 werkte u als kapper in een klein kapsalon in Duhok stad. Tijdens uw werkzaamheden als kapper gaf u vaak openlijk kritiek op het heersende regime van president Barzani en dit in aanwezigheid van uw klanten.

Rond februari 2018 werd u op een nacht opgepakt in uw huis door gemaskerde mannen waarvan u vermoed dat ze tot de Koerdische inlichtingendienst Asayish behoorden. Ze namen u mee naar een onbekende plaats, mishandelden u en scholden u uit omdat u kritiek had geuit op het regime. Na vier dagen werd u weer vrijgelaten, en dit nadat uw moeder voor u bemiddeld had bij een invloedrijk stamhoofd. U bleef nog twee maanden in Duhok alvorens u besloot om samen met uw moeder te verhuizen naar het dorp Banka in de hoop daar een rustiger leven te kunnen lijden.

In de omgeving van Banka zijn er echter veel PKK-strijders aanwezig. Op verschillende momenten werd u benaderd door PKK-strijders die u vroegen om sigaretten of eten voor hen te halen in Duhok. U durfde dit niet te weigeren en dus hielp u hen. Op 07/01/2020 vernam uw moeder van een ander stamlid, ene M. die bij de Asayish werkte, dat er een tip was binnengekomen bij de Koerdische inlichtingendienst over uw samenwerking met de PKK. Nadat u dit vernam besloot u meteen dat het niet langer veilig was voor u om in Irak te blijven en u vertrok nog dezelfde dag.

U reisde op illegale wijze via Turkije, Bulgarije, Roemenië en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 26/01/2020 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde autoriteiten op 31/01/2020.

Ter staving van uw identiteit en uw asielmotieven legt u een kopie neer van uw identiteitskaart en van uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 10/06/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vermoord te worden door de Asayish, gezien ze u in het verleden al eens ontvoerden en ze u nu verdenken van samenwerking met de PKK. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Wat betreft vasthouding begin 2018 waarbij u mishandeld en vernederd zou zijn geweest dient het volgende te worden opgemerkt. Ten eerste wordt de geloofwaardigheid ervan reeds sterk ondergraven door het gebrek aan een duidelijke oorzaak van de vasthouding. U denkt zelf dat u dagenlang vastgehouden werd omdat u openlijke kritiek had geuit in het kapsalon waar u werkte en dat iemand u verklikt moet hebben (CGVS p.6). Echter blijkt uit uw verklaringen dat uw kritiek er enkel zeer algemeen uit bestond dat u de corruptie en onrechtvaardigheid in de maatschappij aanklaartte (CGVS p.6-7; p.13)

en dit in een gewoon gesprek met klanten (CGVS p.13) waarbij iedereen wel iets zei (CGVS p.7). Bovendien blijkt dat u in een zeer klein kapsalon werkte (slechts 2 stoelen) (CGVS p.8). Verder verklaart u niet politiek actief te zijn op sociale media (CGVS p.6), nooit deel te hebben genomen aan demonstraties (CGVS p.7) en zegt u zelfs uitdrukkelijk geen interesse te hebben in politiek (CGVS p.7). Uit algemene landeninformatie blijkt weliswaar dat de onderdrukking en het geweld door het regime van politieke opposanten voorkomt, maar dat zij zich richt tegen personen die een actieve rol spelen in het politieke landschap, zoals professoren, demonstranten, journalisten en oppositieleiders (COI Focus: De Veiligheidssituatie in de KAR p.22-23). In het licht van uw zeer beperkte politieke activiteiten die weinig meer inhielden dan de uiting van algemene kritiek op het regime in een klein kapsalon, komt het dan ook weinig aannemelijk voor dat u hierdoor 4 dagen werd vastgehouden en mishandeld.

Voorts wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw incoherente beweringen door wie u werd vastgehouden. Bij de DVZ vertelt u dat het de Asayish was die u naar hun kantoor brachten (zie CGVS-vragenlijst administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u echter aan niet te weten door wie u werd opgepakt en waar u naartoe werd gebracht, al voegt u eraan toe dat de Asayish normaal gezien dergelijke zaken doet. Geconfronteerd met uw verklaring uit de vragenlijst waarin u duidelijk aangeeft dat u door de Asayish werd opgepakt en naar hun kantoor werd gebracht, stelt u dat u reeds gezegd had dat het misschien de Asayish was omdat de politie zo'n zaken niet doet. Nogmaals gevraagd in hoeverre u weet door wie u werd opgepakt blijft u erbij dat u het niet weet en enkel vermoedens heeft dat het de Asayish is omdat zij 'zulke zaken doen' (CGVS p.10-11). Naast het incoherente karakter van uw verklaringen hieromtrent is het ten eerste al opmerkelijk dat u nooit bij het stamhoofd – namelijk degene die er door bemiddeling in slaagde u vrij te krijgen – heeft nagevraagd door wie u werd vastgehouden (CGVS p.14). Daarnaast blijkt uit uw verdere verklaringen dat ene M. u waarschuwt over beschuldigingen die tegenover u bestaan bij Asayish over samenwerking met de PKK en dat hij u aanraadt op te passen gezien uw verleden met de Asayish (CGVS p.17). Met andere woorden, door te verwijzen naar uw verleden met de Asayish bevestigt M. aan u dat het wel degelijk Asayish was die u vastgehouden hadden. Geconfronteerd met het feit dat u dan nu toch wel zeker weet dat het de Asayish moet geweest zijn, antwoordt u ontwijkend met "het kan" en blijft u volhouden dat het nog steeds onzeker is (CGVS p.17-18). Deze hele onduidelijkheid en vaagheid betreffende door wie u werd vastgehouden, tast opnieuw de gehele geloofwaardigheid van de door u verklaarde vasthouding aan.

Voorts vertelt u ook een tegenstrijdigheid over de persoon die u vrij heeft gekregen. Bij DVZ vertelt u dat u vrijkwam dankzij de invloed van een kennis die voor de overheid werkte (CGVS-vragenlijst administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat het dankzij de invloed van uw stamhoofd was (CGVS p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u de eerste maal vrijkwam dankzij uw stamhoofd en dat u bij uw tweede probleem (i.e. de beschuldiging van vermeende samenwerking met de PKK) werd gewaarschuwd door iemand die voor de overheid werkte (CGVS p.14). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen bij DVZ en bijgevolg is deze verklaring geenszins in staat bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Daarnaast is het ook opvallend dat u bij DVZ verklaart dat u na uw vrijlating door Asayish geschaduwd werd en daarom besloot te verhuizen naar Banka (CGVS-vragenlijst administratief dossier), terwijl u bij het CGVS vertelt dat de enige reden voor uw verhuis de vasthouding aan sich was en dat u een kalm leven wilde gaan leiden in uw dorp (CGVS p.14). Deze laatste redenering is echter vreemd indien men in het achterhoofd houdt dat u nog twee maanden na de ontvoering in Dohuk gebleven bent. Het is echter pas wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of u ook geschaduwd werd door de Asayish, dat u dit terug te binnen schiet (CGVS p.14). Deze tegenstrijdigheid omtrent de concrete aanleiding van uw verhuis, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verhaal aan.

Algemeen kan er ook op gewezen worden dat u weinig concreet en vaak oppervlakkig blijft over uw vasthouding ondanks dat u verschillende keren werd gevraagd om zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen (CGVS p. 11 - 12 - 13 , ...). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet verder komt dan vage beledigingen en waarschuwingen dat je geen kritiek op de overheid mag geven. Ogenscheinlijk werd u enkel vaagweg gevraagd of iemand je hiertoe opgezet heeft. Dat u 5 nachten werd vastgehouden en elke nacht meerdere keren werd 'ondervraagd' en geslagen, maar niet verder komt dan dergelijke vage verklaringen ligt dan ook verder in de lijn van het gebrek aan geloofwaardigheid die u aan de dag legt.

Doordat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan uw vasthouding, komt ook de geloofwaardigheid van uw verhuis naar Banka onder druk te staan.

Het CGVS ziet geen enkele (geloofwaardige) reden waarom u zou verhuizen naar een klein dorp, ogenschijnlijk zonder economische perspectieven, met een grote aanwezigheid van PKK strijders en sporadische bombardementen van het Turkse leger, terwijl u werk en woonst had in de stad Dohuk, alwaar ook uw broers en zus wonen (CGVS p.5).

Voorts kan wat betreft de concrete aanleiding tot uw vlucht, met name de beschuldigingen door Asayish dat u zou samenwerken met de PKK, nog het volgende nog worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u enige affiniteit met de PKK heeft noch enige connecties, direct of indirect, met de organisatie heeft. De vraag kan zich aldus gesteld worden waarom de PKK naar u zou komen om hen te bevoorraden. In dit licht is het ook opvallend dat u geen enkele informatie heeft over de relatie van uw andere dorpelingen met de PKK. U woont in een klein dorp met alleen maar medestamleden, waar slechts drie families permanent wonen, waarvan dan nog eens één familie de familie van uw neef blijkt te zijn (CGVS p.15). Toch beweert u niet te weten hoe de andere dorpelingen tegenover de aanwezigheid van de PKK stonden, noch weet u of de PKK ook hen soms benaderde om dingen voor hen te kopen (CGVS p.16). U weet ook niet of behalve uzelf nog iemand anders verdacht wordt van samenwerking met de PKK (CGVS p.18), dit ondanks het feit dat u nog steeds in contact staat met vrienden en familie in Irak en aangeeft dat het een gangbare praktijk is dat PKK strijders dorpelingen benaderen om spullen te vragen en vermoedde –zonder hier concrete informatie over te hebben- dat ze dit ook in andere dorpen of bij andere dorpelingen gevraagd hebben (CGVS p.5, 16). Dit totale gebrek aan informatie of zelfs nieuwsgierigheid naar eventuele lotgenoten valt niet te verzoenen met het profiel van iemand die alles en iedereen achterlaat omwille van vermeende banden met de PKK.

Ten slotte is ook de manier waarop u over de beschuldigingen tegenover uzelf verneemt nogal toevallig en weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen tipt een onbekende u bij de Asayish, waarna een onbekende werknemer van de Asayish op zijn beurt ene M. tipt over de tip tegen u, waarna M. (die ook voor de Asayish werkt en van de Duski-stam is) uw moeder tipt die op haar beurt het nieuws aan u vertelt. Echter weet u over deze centrale schakel niets meer te vertellen dan dat hij voor de Asayish werkt en een stamgenoot is. Zo weet u bijvoorbeeld niet wat M. precies bij de Asayish doet of hoe goed hij uw moeder precies kent (CGVS p.18). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit zelf met M. gesproken of hem naar meer uitleg gevraagd heeft hetgeen in de door u beschreven omstandigheden toch redelijkerwijs verwacht zou worden (CGVS p.18). U heeft hem zelfs niet gebeld voor u het besluit nam om dezelfde dag nog Irak te verlaten (CGVS p.18). Uw vaagheid over M. en vooral het feit dat u geen enkele pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over de verdenkingen tegenover u komen weinig aannemelijk over.

Uit bovenstaande trekt het CGVS dan ook de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging door de Asayish, noch aan uw vrees voor toekomstige vervolging door de Asayish. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.*

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit.

Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaakten ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Duhok. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vormen een begin van bewijs van uw identiteit en afkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van

- "- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;*
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)*
- de artikelen 15,16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)*
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*
- de rechten van de verdediging het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1) De motieven van zijn aanhouding

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de motieven waarvoor hij aangehouden werden onduidelijk zijn. De eiser legde uit dat hij vermoedt dat dit het gevolg was van verklaringen afgelegd in zijn kapsalon tegen het regime. Indien er wel repressie is tegen oppositie of journalisten, werden de verklaringen van de eiser in een klein comité en komen niet samen met een politiek engagement.

De eiser weet zelf ook niet de redenen waarvoor hij aangehouden werd. Dit werd nooit uitgelegd. Hij vermoedt dat dit te maken heeft met zijn verklaringen tegen het regime.

Het feit dat zijn kapsalon klein is, met enkel twee stoelen, betekent niet dat er geen risico was dat één van zijn cliënten zou hem hebben geklikt als een opposant.

In tegenstelling met wat de verwerende partij beweert, komt het niet uit het COI Focus dat de repressie enkel journalisten en bekende opposanten treft. Dit wordt beschreven als "willekeurig" (p. 22), enkel op "verdenking van terroriste activiteiten" (eigen onderlingen). Dit betreft ook vrouwen en kinderen.

Bijgevolg, als de eiser werd geklikt en beschouwd als een opposant, op basis van zijn meningsuiting, zelf als hij geen politiek profiel heeft, bestaat er wel een risico van willekeurige aanhouding, zodat de verklaringen van de eiser niet perse ongeloofwaardig zijn.

2) De daders van de vervolgingsfeiten

In de bestreden beslissing, beweert de verwerende partij dat de eiser tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de personen die aan de basis zijn van de vervolgingsfeiten.

Hij zou bij de DVZ hebben afgelegd dat die personen de Asayisch zijn, terwijl bij het CGVS, dat hij dit vermoedt.

Verzoekende partij stelt vast dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig met elkaar zijn. Verwerende partij mag moeilijk aan de eiser verwijten dat bij de DVZ zijn verklaringen samengevat werden en dit nuance tussen het feit dat de eiser enkel vermoedens maar geen zekerheid heeft, niet meldt.

De eiser heeft bovendien sterke vermoedens, uit het feit dat zijn vervolgers een zwart doek op hun gezicht droeg en, inderdaad, door het feit dat later, een zeker M. heeft hem gewaarschuwd en herhaald dat hij reeds problemen met Asayisch kende.

De eiser heeft nochtans geen zekerheid: dit werd nooit 100% bevestigd dat zijn vervolgers Asayisch waren. Om duidelijk en volledig te zijn, heeft hij bij het CGVS die precisie uitgelegd.

3) De eiser zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd

De eiser zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd tussen zijn interview bij de DVZ en zijn onderhoud bij het CGVS.

Betreffende de persoon die hem heeft kunnen vrijlaten, spreekt hij bij de DVZ van iemand die voor de overheden werkte, terwijl hij bij het CGVS sprak van het stamhoofd.

Zoals uitgelegd door de eiser, werd de eiser vrijgelaten dankzij de tussenkomst van zijn stamhoofd en later kreeg hij een waarschuwing door M., die inderdaad voor de overheden werkten.

Zijn verklaringen zijn per se niet tegenstrijdig. Hij sprak inderdaad bij de DVZ over een "invloedrijke kennis die voor de overheid werkte". De eiser beschouwt bovendien zijn stamhoofd als een overheid.

Hij legde verder uit dat hij gewaarschuwd werd door een kennis van zijn vader en maakt bijgevolg duidelijk een onderscheid tussen de persoon die hem heeft laten vrijlaten en degene die hem gewaarschuwd heeft.

Door het feit dat zijn verklaringen bij de DVZ zeer samengevat werden, komt dit nuance niet duidelijk uit. Er is niettemin geen sprak van tegenstrijdigheid.

De eiser zou bovendien bij de DVZ hebben verklaard dat hij Dohuk verliet omwille van waarschuwingen, terwijl hij sprak bij het CGVS over zijn wil om rustiger leven te hebben.

Opnieuw, zijn deze verklaringen niet tegenstrijdig met elkaar: de eiser wilde een rustiger leven hebben omdat hij bedreigd en niet in veiligheid was...

4) De verklaringen van de eiser over zijn vasthouding

Verwerende partij beschrijft de verklaringen van de eiser over zijn vasthouding als "weinig concreet" en "vaak oppervlakkig".

Verzoekende partij kan moeilijk deze appreciatie van de verwerende partij begrijpen.

Indien, inderdaad, de PO begon met een zeer algemene vraag over deze vasthouding, heeft de eiser eerst uitgelegd dat hij niet begreep wat van hem verwacht was (NPO, p. 11). De PO ging verder met precieze vragen, die werden telkens duidelijk en concreet beantwoord: uitleggingen van de ondervraging, beschrijving van de cel,... (NPO, pp. 12-13).

Her critici van de verwerende partij is zeer algemeen en niet concreet een laat niet toe aan de verzoeker partij in welke maat zijn verklaringen "oppervlakkig" zouden zijn.

Verzoekende partij stelt evenals vast dat de eiser nooit verder over deze vasthouding ondervraagd werd en op geen enig moment, had de PO uitgelegd dat hij deze uitleggingen over de vasthouding als niet afdoend beschouwd en de mogelijkheid gegeven om nog extra informatie te geven over deze vasthouding.

5) De verhuizing naar Banka

Verwerende partij vindt opmerkelijk dat de eiser Dohuk verliet om naar Banka te verhuizen terwijl hij daar geen economische perspectief had, geen familie of kennissen en veel PKK strijders aanwezig waren.

Uit de bestreden beslissing, is het niet duidelijk of het bestreden is dat de eiser effectief naar Banka verhuisd is, of enkel de motieven van de verhuizing.

De eiser werd nochtans ondervraagd over zijn leven in Banka, kon de regio beschrijven (NPO, p. 15).

Het feit dat de eiser zijn regio van herkomst verliet om naar een dorp waar hij geen financiële middelen had is, nochtans, een sterke aanwijzing dat in Dohuk, de eiser niet meer in veiligheid was en versterkt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser over de problemen die hij gekend heeft in Dohuk.

6) De banden van de eiser met de PKK

Over de banden van de eiser met de PKK, vindt de verwerende partij dat het onduidelijk is waarom de eiser benaderd werden door PKK strijders, terwijl hij perse geen sympathisant is van uw strijd. De eiser zou evenals niet weten welke andere dorpelingen van Banka sympathisanten van de PKK zijn of indien andere personen beschuldigd werden om met de PKK samen te werken.

De eiser is geen sympathisant van de PKK. Het is niettemin gewoonlijk dat de strijders hulp van de bevolking verzocht, om voedsel te krijgen bij voorbeeld.

Door het feit dat de eiser afkomstig uit Dohuk was, wat bekend was, bevond hij zich in een goeie positie om deze PKK strijders te helpen.

PKK strijders zijn invloedrijk en indrukwekkend. De eiser zou moeilijk zich kunnen verzetten tegen hen. De eiser heeft dit niet met de andere dorpelingen besproken omdat hij wist dat beschuldigingen van samenwerkingen met de PKK serieus was. Hij had gehoord over mensen die gedood werden omdat ze vermoed waren van deelneming met de PKK. Dit was bijgevolg geen discussieonderwerp met de andere dorpelingen.

7) De manier waarop de eiser geïnformeerd werd over de bedreigingen

Verwerende partij beschouwt dat de verklaringen van de eiser over de manier waarop hij geïnformeerd werd over de bedreigingen tegen hem onduidelijk zouden zijn.

De eiser zou niet kunnen zeggen welke functie M. precies had of wat waren zijn banden met zijn moeder. De eiser zou bovendien die persoon niet geprobeerd te contacteren om meet info te krijgen en is rechtstreeks het land verlaten.

De eiser werd nooit rechtstreeks in contact met M.. Hij kent hem niet. Die persoon is van Banka, zoals de vader van de eiser. Zoals uitgelegd door de eiser:

“Ik weet niet hoe ik het kan uitleggen. We zijn allemaal Banka mensen. De oude generatie kende elkaar wel goed. Wij niet. De man van de klacht heeft zich geïnformeerd over mij bij de man die ook van mijn dorp is en wou meer weten over mijn gedrag en geschiedenis. Toen die man dat hoorde wist hij dat er iets aan de hand was en nam hij contact met mijn moeder om haar te waarschuwen. Op die manier kwam ik het verhaal te kennen” (NPO, p. 18).

De eiser was niet in een positie om nadere vragen te stellen: de waarschuwing kwam uit iemand die voor de overheden werken en al een risico had genomen door de moeder van de eiser te waarschuwen, terwijl zijn taak was om zich te informeren over de eiser. M. heeft dit duidelijk gedaan uit respect voor de vader van de eiser. De eiser zou zeker M. en hemzelf in een groter gevaar hebben geplaatst door nadere vragen te stellen.

Het feit dat de eiser is het land rechtstreeks verlaten na die waarschuwing is bijgevolg wel coherent.”

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker erop dat verweerder zich baseert op rapporten (COI Focus) die dateren van mei, juni en september 2019. Verzoeker betoogt dat de situatie in Iraakse Koerdistan nochtans sterk geëvolueerd is deze laatste maanden, als gevolg van de Turkse inmenging in Iraaks Koerdistan in juni 2020 (stukken 3 tot 5). Hij wijst erop dat uit verschillende bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Koerdistan getroffen is door een aanval van Turkse troepen tegen de PKK strijders, die samengaat met burgerslachtoffers. Verzoeker betoogt dat de analyse van het risico op ernstige schade moet uitgevoerd worden in het licht van recente en relevante bronnen en dat verweerder, door zich te steunen op bronnen die dateren van meer dan één jaar terwijl de regio van herkomst van verzoeker getroffen is door een conflict dat een sterke invloed heeft op de veiligheidssituatie, geen effectieve analyse heeft uitgevoerd.

In hoofddorde vraagt verzoeker *“de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 16 april 2020 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;*

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen”.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. Le Matin, Offensive turque en Irak : qui, pourquoi et quelles conséquences?, 17 juni 2020,*
- 4. Ahval News, Iraq calls on Turkey to stop violating sovereignty in meeting with France, 28 augustus 2020,*
- 5. Ahval News, Turkish military incursion preventing Iraqi Christians from returning to villages - report, 1ste September 2020”.*

2.2. Bij aanvullende nota van 15 december 2020 brengt verweerder bij toepassing van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019;

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn.

Verzoeker licht niet toe hoe artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd. Evenmin licht verzoeker op welke wijze de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming geschonden zijn.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Verzoeker herneemt in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden door de Asayish, gezien ze hem in het verleden hem al eens ontvoerden en ze hem nu verdenken van samenwerking met de PKK.

De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten.

De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- in het licht van verzoekers zeer beperkte politieke activiteiten die weinig meer inhielden dan de uiting van algemene kritiek op het regime in een klein kapsalon komt het niet aannemelijk voor dat verzoeker hierdoor 4 dagen werd vastgehouden en mishandeld;
- verzoeker is niet eenduidig over wie hem zou hebben vastgehouden en heeft nooit nagevraagd door wie hij werd vastgehouden;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die hem heeft vrij gekregen;
- verzoeker blijft weinig concreet en oppervlakkig over zijn vasthouding ondanks dat hij verschillende keren werd gevraagd om hierover zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen;
- gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vasthouding, wordt ook de geloofwaardigheid van verzoekers verhuis naar Banka ondermijnd, te meer niet kan worden ingezien waarom verzoeker zou verhuizen naar een klein dorp, zonder economische perspectieven, met een grote aanwezigheid van PKK strijders en sporadische bombardementen van het Turkse leger, terwijl hij woonst en werk had in Dohuk, waar ook zijn broers en zus wonen;
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij enige affiniteit of connecties heeft met de PKK;
- verzoeker heeft geen informatie over de relatie van andere dorpelingen met de PKK, wat niet te verzoenen valt met het profiel van iemand die alles achterlaat omwille van vermeende banden met de PKK;
- de manier waarop verzoeker de beschuldigingen verneemt is toevallig en weinig aannemelijk;
- verzoeker is vaag over M. en heeft geen enkele poging ondernomen om meer te weten te komen over de verdenkingen tegen hem;
- er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vervolging door de Asayish.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier.

8.1. Aangaande de motieven van zijn aanhouding herhaalt verzoeker eerder afgelegde verklaringen, stelt hij te vermoeden dat hij geïsoleerd wordt omwille van zijn uitspraken en verwijst hij naar algemene informatie omtrent de repressie van opposanten.

Het louter herhalen van zijn verklaringen, aanhalen van speculaties en verwijzing naar algemene informatie kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, waarin het volgende wordt gesteld:

“Wat betreft vasthouding begin 2018 waarbij u mishandeld en vernederd zou zijn geweest dient het volgende te worden opgemerkt. Ten eerste wordt de geloofwaardigheid ervan reeds sterk ondergraven door het gebrek aan een duidelijke oorzaak van de vasthouding. U denkt zelf dat u dagenlang vastgehouden werd omdat u openlijke kritiek had geuit in het kapsalon waar u werkte en dat iemand u verklikt moet hebben (CGVS p.6). Echter blijkt uit uw verklaringen dat uw kritiek er enkel zeer algemeen uit bestond dat u de corruptie en onrechtvaardigheid in de maatschappij aanklaakte (CGVS p.6-7; p.13) en dit in een gewoon gesprek met klanten (CGVS p.13) waarbij iedereen wel iets zei (CGVS p.7). Bovendien blijkt dat u in een zeer klein kapsalon werkte (slechts 2 stoelen) (CGVS p.8). Verder verklaart u niet politiek actief te zijn op sociale media (CGVS p.6), nooit deel te hebben genomen aan demonstraties (CGVS p.7) en zegt u zelfs uitdrukkelijk geen interesse te hebben in politiek (CGVS p.7). Uit algemene landeninformatie blijkt weliswaar dat de onderdrukking en het geweld door het regime van politieke opposanten voorkomt, maar dat zij zich richt tegen personen die een actieve rol spelen in het politieke landschap, zoals professoren, demonstranten, journalisten en oppositieleiders (COI Focus: De Veiligheidssituatie in de KAR p.22-23). In het licht van uw zeer beperkte politieke activiteiten die weinig meer inhielden dan de uiting van algemene kritiek op het regime in een klein kapsalon, komt het dan ook weinig aannemelijk voor dat u hierdoor 4 dagen werd vastgehouden en mishandeld.”.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

8.2. Verzoeker tracht de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden over wie hem zou hebben vastgehouden en over wie hem zou hebben vrij gekregen te verklaren door te stellen dat zijn verklaringen bij de DVZ samengevat werden en dit de nuance van zijn verklaringen niet weergeeft.

De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoekers *post factum* verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kunnen verschonen. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

8.3. Verzoeker stelt verder het niet eens te zijn met de appreciatie van verweerder aangaande zijn verklaringen over zijn vasthouding, benadrukt dat hij wel degelijk duidelijk en concreet geantwoord heeft op de vragen van de dossierbehandelaar en hekelt dat hij verder nooit over zijn vasthouding werd ondervraagd.

Te dezen blijkt dat geenszins kan gesteld worden dat verzoeker niet grondig ondervraagd werd. Uit de lezing van verzoekers verklaringen wel degelijk blijkt dat hij wat betreft de vragen over zijn vasthouding blijft steken in oppervlakkige en antwoorden. Indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft dan kan hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoeker brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op de huidige beoordeling kunnen werpen.

8.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij ondervraagd werd over zijn leven in Banka en de regio kon beschrijven, kan dit geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers verhuis naar Banka niet geloofwaardig is.

8.5. Verder herneemt en verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen over zijn banden met de PKK-strijders en het gegeven dat hij hierover niet met andere dorpelingen sprak, alsook zijn

verklaringen over de manier waarop hij de beschuldigen vernam en over M.. Hij werpt hiermee echter geen ander licht op de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

11. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Dohuk geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat verweerder zich baseert op rapporten (COI Focus) die dateren van mei, juni en september 2019, blijkt uit lezing van het administratief dossier dat verweerder zich baseert op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO "*COI Report Iraq: Security situation*" van maart 2019 en de "*COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 20 november 2019, en niet - zoals verzoeker in het verzoekschrift ten onrechte voorhoudt - van september 2019.

Verzoeker betoogt dat de situatie in Iraakse Koerdistan sterk geëvolueerd is de laatste maanden, als gevolg van de Turkse inmenging in Iraaks Koerdistan in juni 2020 (stukken 3 tot 5), en wijst erop dat uit verschillende bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Koerdistan getroffen is door een aanval van Turkse troepen tegen de PKK strijders, die samengaat met burgerslachtoffers. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat dergelijke doelgerichte luchtbombardementen, waarbij Turkije PKK-basissen viseert in bergachtig en dunbevolkt gebied, reeds plaatsvinden sinds het einde van de wapenstilstand in juli 2015.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde persberichten liggen in lijn met de analyse van de veiligheidssituatie door verweerder, hetgeen ook blijkt uit de elementen die door verweerder bij aanvullende nota van 15 december 2020 ter kennis worden gebracht.

Verzoeker brengt bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

12. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS